

[Undervisningsministeren]

for øjeblikket udbygges med arbejdskon-sulenter. Mig forekommer det at være en helt naturlig opgave – og jeg ved, at arbejdsmini-steren, hvilket jo er nok så interessant, deler denne holdning – for disse arbejdskon-sulenter at bistå virksomhederne på dette punkt. Det må i hvert fald ikke være en barriere over for de unge.

Hr. Ole Henriksen var i øvrigt inde på, at dette område kører bedst, når organisationer selv får lov at køre det. Det er en be-mærkning, jeg ikke er helt uenig i, men jeg vil da godt føje til, at vi har en gammel tra-dition for, at de faglige ungdomsuddannelser opbygges i et fællesskab mellem arbejds-mar-kedets parter på den ene side og undervisningsministeriet på den anden side, og det synes jeg er en værdifuld tradition, som jeg synes vi skal bibeholde. Vi skal gøre os klart, at tingene måske ikke altid bliver hurtigere og nemmere at gennemføre, fordi meninger kan brydes, men meningen med, at man sæt-ter de tre parter sammen, er vel også, at alle synspunkterne skal være repræsenteret. Pri-sen for dette kan være, at der går lidt længe-re tid, end måske ønskeligt var, men jeg tror, det er vigtigt, at vi har denne treklang i tilret-telæggelsen af vore uddannelser.

Fru Mimi Stilling Jakobsen mente, at det var i undervisningsministeriet og i erhvervs-uddannelsesdirektoratet, der var problemer, og hun spurgte, hvad det var, der var direk-toratets problem. Jeg vil godt sige, at jeg er klar over, at disse ting bliver sagt, og jeg skal erkende – og det tror jeg i øvrigt at erhvervs-uddannelsesdirektoratet er de første til – at det af og til sker, at ting tager længere tid, end de bør gøre. Men man må ikke glemme, at i de sidste 3–4 år er der blevet foretaget en udbygning af de erhvervsfaglige uddannelser, en udbygning, som direktoratet såvel som jeg, og jeg går ud fra også folketinget, er me-get glade for er sket, men det giver altså nog-le arbejdsmæssige belastninger; der har sim-pelt hen været tale om nogle spidsbelastninger, som har skabt nogle problemer. Vi er meget opmærksomme på det, men menne-sker kan nu engang ikke lave mere end en vis indsats. Der er altså måde med, hvor me-get man kan presse, men jeg kan roligt sige, at direktoratet har været ganske overmåde hårdt presset i de senere år.

Til sidst havde fru Mimi Stilling Jakobsen en bemærkning – hvis jeg ikke hørte fejl, jeg

var næsten ved at falde ned af stolen – om tvangsanbringelse af unge. Jeg skal ikke gå nærmere ind på dette, men vil bare sige, at det har der aldrig nogen sinde været tale om fra regeringens side. Hvis der har været talt om det, må det være oppositionens skræm-mebillede, for vi har ikke forestillet os, at man, om jeg så må sige, skulle tvinge unge til at tage det ene eller det andet sted hen.

Hr. Ole Vig Jensen var inde på spørgsmå-let om fremskyndelse af nye uddannelsesret-ninger og mente, at det havde taget for lang tid. De to eksempler, han nævnte, vil jeg godt kommentere.

Det ene drejer sig om sundheds- og social-uddannelserne, og dér har udvalget, hvis jeg ikke husker helt fejl, i disse dage siddet et år. Det finder jeg ikke er lang tid for et udvalg, hvori igen arbejdsmarkedsparter af meget forskellig art såvel som det offentlige er re-præsenteret. Jeg finder ikke, det er lang tid til at fremlægge tanker og ideer til helt nye uddannelser på et område, og vi ved jo alle, at det er et område, der ikke er ukontroversi-elt at begive sig ind på. Men jeg håber, og det gav jeg også udtryk for i sidste uge, at det vil kunne lykkes her til sommer at starte nogle forsøgsuddannelser op inden for dette område og derigennem gøre nogle erfaringer.

Hvad angår det tværfaglige basisår, er det erkendt, at der har været problemer, og jeg tror ikke, jeg røber nogen hemmelighed ved at sige, at der mellem arbejdsmarkedets par-ter har været enighed om, at vi skulle have et tværfagligt basisår, men med disse ord var enigheden også slut, idet man mente noget vidt forskelligt fra henholdsvis Dansk Ar-bejdsgiverforenings og LOs side. Og det er en ærlig sag. Det sidste, jeg har hørt til sagen – men det har jeg kun von hørensagen – er, at man nu er ved at nå frem til en enighed, som vil blive forelagt de respektive steder og altså også komme på mit skrivebord, har jeg forstået, i forholdsvis nær fremtid, og det ser jeg frem til med megen glæde. Men jeg sy-nes, det har været vigtigt – og det har ingen mening for mig at skære igennem – at ar-bejdsmarkedets parter har kunnet forhandle sig til enighed på dette punkt.

Hvad angår jordbrugsuddannelserne, er der jo netop efter ønske fra landbruget selv blevet nedsat et udvalg vedrørende hele dette spørgsmål.